

Monestir de Santa Clara

PATRIMONI. Es tracta d'un conjunt arquitectònic que, tot i patir els vaivens de la història, ha mantingut gairebé sempre la funció com a monestir de monges. La història del convent comença el 1322 quan s'inicia la construcció d'una casa prop de la Culla per a habitatge de les monges de Santa Clara.

El convent s'ha reformat i ampliat al segle XVII i al principi del XX. Es troba en un extrem del raval de les Escodines, en l'antic camí de Barcelona, entre els barris de les Escodines i la Balconada, sobre la terrassa fluvial que dona al Cardener. Destaca, a l'est, l'edifici de grans dimensions d'estil modernista construït el 1904 per Alexandre Soler i March per ampliar-ne les dependències. L'aparell del mur és de paredat amb elements decoratius de maó al voltant de l'estructura i a les obertures. La façana principal està dividida en 5 cossos, tres d'ells que sobresurten, tant en relleu com en alçada. Els dos cossos més extrems són llisos en la part inferior i en la superior contenen una decoració amb mòduls d'arc mig apuntat amb la repetició d'aquesta figura per triplicat en l'interior. El cos central presenta obertures en tota la superfície, ressaltades amb l'ornamentació del maó. Els dos cossos més enfonsats també presenten obertures en els diferents pisos, on s'altera la decoració. Aquesta decoració està feta amb elements d'origen medieval i el conjunt està més pensat per aconseguir una perspectiva plàstica llunyana que per a una composició propera, que esdevé poc serena. D'aquesta època també és el claustre, del qual es va executar només una ala i que té la funció d'encaixar el monestir antic amb la reforma del segle XX. És una galeria de 5 arcs de maó lleugerament apuntats.

Foto: Francesc Rubí

La resta d'edificis són d'origen medieval. Hi destaca l'església, de transició entre el romànic i el gòtic, a sobre de la qual es va construir el noviciat al s. XVII. Hi destaca la portada romànica, amb arcs amb tres arquivoltes suportades per columnes coronades per capitells amb decoració simple. El timpà no presenta decoració. A banda i banda es veu l'estructura de dues grans obertures amb arcs apuntats tapiades, que podrien formar part d'un projecte d'ampliació del convent. Les dependències actuals estan en un edifici annex amb la planta baixa del segle XIII-XIV i les altres tres del s. XVII, amb intervencions de final del segle XX. Els murs exteriors de la planta baixa són de l'antiga leproseria del segle XIV i les arcades del forjat de la planta baixa són modernistes. Els murs exteriors de les altres plantes són del segle XVII (excepte una part renovada a final del segle XX) i destaquen pels grans contraforts. També destaquen a l'exterior l'antiga entrada de l'hostatgeria i el cos d'entrada actual al convent, amb portades de grans dovelles del segle XVII. La part medieval està protegida de manera integral i la resta de manera parcial pel catàleg de patrimoni, a causa de la importància històrica, arquitectònica i paisatgística.